

Arrest

nr. 168 628 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 9 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. DEMEERSSEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 12 oktober 2014 België is binnengekomen, diende op 14 oktober 2014 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 6 augustus 2014 in Griekenland en op 9 oktober 2014 in Italië werden afgenomen.

1.2. Op 29 oktober 2015 besliste de Commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. Op 15 maart 2016, bij arrest nummer 164 136 bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende op 1 april 2016 een tweede asielaanvraag in.

1.3. Op 9 november 2015 nam verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 10 november 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : A.

voornaam : N. N.

geboortedatum : (...) 1985

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29 oktober 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie op van gebrek aan belang wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, gezien het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de vereiste documenten en dus illegaal op het grondgebied is, en de Commissaris-generaal zijn asielaanvraag heeft geweigerd, waardoor verweerder ingevolge zijn gebonden bevoegdheid ertoe gehouden is een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verweerder gaat eraan voorbij dat indien hogere rechtsnormen zouden geschonden worden, hij dient te beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Derhalve doet de Raad een onderzoek van de middelen die gesteund zijn op dergelijke bepalingen.

Daargelaten of de vermelding *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient ook te worden opgemerkt dat het woord *“moet”* in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat de toepassing van artikel 74/13 betreft een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit. De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat verweerder zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat hij, bij zijn beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032).

Er kan in geen geval worden voorgehouden dat verzoeker geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert aan als volgt:

“IV.1. EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE WET BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, DD. 15 DECEMBER 1980, B.S. 31 DECEMBER 1980 (AFGEKORT VREEMDELINGENWET);

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN;
- SCHENDING VAN DE ALGEMENE RECHTSBEGINSELEN EN BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL.

1.

Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen.

Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.

2.

Op 14 oktober 2014 de verzoekende partij asiel aangevraagd bij de Belgische asielinstanties.

Bij beslissing dd. 29 oktober 2015 werd de asielaanvraag van de verzoekende partij geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Doch, tegen deze weigeringsbeslissing werd hoger beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet).

Tot op heden is de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende.

Het ingestelde beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is een schorsend beroep. De verzoekende partij heeft tijdens deze beroepsprocedure het recht om op het Belgische grondgebied te verblijven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volle rechtsmacht bij de behandeling van het ingestelde beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet).

Het resultaat van deze procedure kan nog steeds als gevolg hebben dat de verzoekende partij een beperkt of onbeperkt verblijfsrecht in België krijgt.

Door het uitvaardigen van een uitwijzingsbevel wordt de verzoekende partij in de onmogelijkheid gesteld om te wachten op het antwoord van deze hangende procedure.

Er wordt dus reeds een uitwijzingsbevel betekend terwijl de verzoekende partij misschien nog het recht om in België te verblijven zal krijgen.

Bovendien wordt in het uitwijzingsbevel ook helemaal niet gemotiveerd waarom een dergelijk bevel wordt genomen terwijl de asielprocedure van de verzoekende partij nog steeds hangende is. De verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet is onvoldoende (zie infra).

Het beginsel van de motiveringsplicht waaraan de beslissing van de verwerende partij moet voldoen, is geschonden.

3.

Het betekenen van een uitwijzingsbevel tijdens de lopende beroepstermijn of tijdens het uitoefenen van een rechtsmiddel is onredelijk en onzorgvuldig.

De mogelijkheid bestaat immers nog dat de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog verbroken en in positieve zin hervormd wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

IV.2. TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VLUCHTELINGENVERDRAG;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGSPLICHT.

Bij een gedwongen terugkeer naar Irak, dreigt de verzoekende partij blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

De verzoekende partij vreest voor zijn leven en fysieke integriteit bij terugkeer naar Irak omwille van persoonlijke problemen, dewelke hij ten aanzien van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft uiteengezet.

Daarnaast vreest de verzoekende partij de uiterst slechte veiligheidssituatie in Bagdad.

Het aantal burgerslachtoffers (doden en gewonden) blijft constant. Milities heersen over de stad. Terreuraanslagen, ontvoeringen en moorden zijn dagelijkse realiteit (cf. stuk 3).

Indien de verzoekende partij het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar zijn land van herkomst, loopt de verzoekende partij het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Zoals reeds gesteld, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volle rechtsmacht bij de behandeling van het ingestelde beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De grond wordt opnieuw onderzocht. Het is aldus tot op heden geenszins uitgesloten dat de verzoekende partij gevaar loopt bij een terugkeer naar Irak. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient hierover nog ten gronde te oordelen.

De verwerende partij houdt geenszins rekening met de mogelijke risico's die de verzoekende partij loopt bij een gedwongen terugkeer naar Irak. Zo laat de verwerende partij na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 3 E.V.R.M.

Nochtans is de verwerende partij hiertoe bij wet verplicht. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met: 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'. De verwerende partij kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag.

De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar dewelke de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, was op het moment dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen nog niet vaststaand, gelet op de lopende beroepstermijn (waarvan effectief gebruik werd gemaakt) waardoor uit deze beslissing de verwerende partij niet kon concluderen dat er geen risico is voor het leven en de fysieke integriteit of voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. De verwerende partij had de beroepstermijn moeten afwachten.

Tijdens de lopende beroepstermijn is er aldus een hoger beroep ingesteld tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op heden is nog steeds de schorsende beroepsprocedure hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin een vrees voor het leven en fysieke integriteit en de vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. wordt opgeworpen. Rekening houdende met de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan nog steeds beslist worden tot schending van artikel 3 E.V.R.M. en/of toekenning van de vluchtelingestatus.

De verwijzing naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is aldus onafdoende teneinde aan te tonen dat de verzoekende partij geen gevaar loopt bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst. De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden."

3.2.1. De twee middelen worden samen behandeld.

3.2.2. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)"

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de

minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

In casu wordt niet betwist dat op 29 oktober 2015 de Commissaris-generaal de asielaanvraag heeft geweigerd en de Raad op 15 maart 2016 de weigering heeft bevestigd. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet valt. Deze vaststellingen kunnen niet in redelijkheid worden betwist.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

In casu wordt de beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan artikel 52/3 van de vreemdelingenwet de afgifte van een bevel om het grondgebied afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigert en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. Artikel 52/3 van de vreemdelingenwet voorziet enkel erin dat een onderzoek moet worden verricht om na te gaan of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft, hetgeen het geval zou kunnen zijn, niettegenstaande de eventuele weigering van de Commissaris-generaal, indien de vreemdeling terzelfder tijd een verblijfsaanvraag op een andere grond heeft ingediend. *In casu* kan verzoeker niet in redelijkheid betwisten dat hij niet valt onder het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist immers niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze vaststellingen die de bestreden beslissingen in feite en in rechte afdoende motiveren, kunnen niet in redelijkheid worden betwist. Aldus blijkt geenszins dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet en de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden. Het betoog waarbij de schending wordt aangevoerd van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel*”, van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en waarbij sprake zou zijn van een manifeste beoordelingsfout doet geen afbreuk aan het hoger gestelde.

Het loutere feit dat verzoeker een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal heeft niet tot gevolg dat hij over een legaal verblijf beschikte. Een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek van dit beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, zoals bepaald in artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

De kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft. Aldus blijkt geenszins dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet en de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden, zoals hierboven reeds werd besproken. Bovendien kan er ook niet worden vastgesteld welk actueel belang verzoeker heeft bij zijn grief dat hij uitvoering dient te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en dit tegenstrijdig is met de schorsende beroepsprocedure. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De beroepsprocedure tegen de beslissing van de Commissaris-generaal is reeds op 15 maart 2016 beëindigd. Tenslotte wordt

herhaald dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van de verzoeker, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal. Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij zijn betoog onder het eerste middel.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker een eerste asielaanvraag heeft ingediend, waarbij werd vastgesteld door de Commissaris-generaal dat de toekenning van een verblijfsrecht op deze grond onwettig zou zijn. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Het lijkt de Raad *in casu* gepast om te benadrukken dat de terugkeerprocedure in principe niet van toepassing is gedurende de asielprocedure, maar dit betekent niet dat een terugkeerprocedure daardoor definitief wordt beëindigd, aangezien deze kan worden voortgezet indien de asielaanvraag wordt afgewezen in beroep door de Raad.

3.2.2. Verzoeker is in de toelichting bij het tweede middel van mening dat artikel 3 van het EVRM en artikel 1 van het vluchtelingenverdrag is geschonden en betwist in wezen de beslissing van de Commissaris-generaal. De Raad merkt op dat een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing niet kan aangewend worden om kritiek te uiten op deze beslissing. Kritiek op de beslissing van de Commissaris-generaal van 29 oktober 2015 kan geuit worden in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, wat verzoeker gedaan heeft. De Raad heeft dat beroep verworpen (zie punt 1.2.). Een onderzoek naar de schending van artikel 3 van het EVRM is *mutatis mutandis* vervat in de beoordeling van verzoekers asielaanvraag (EHRM 23 maart 2016, F.G. t. Zweden, nr. 43.611/11, overweging 110-158). In het arrest van de Raad in het kader van zijn asielaanvraag is verzoekers kritiek volledig aan bod gekomen die verzoeker herneemt in het kader van dit verzoekschrift. Het betreft dus een definitief arrest met een recent gedane definitieve beoordeling van verzoekers kritiek geuit ten opzichte van de beslissing van de Commissaris-generaal. Verzoeker kan niet via het uiten van een grief betreffende artikel 3 van het EVRM en artikel 1 van het vluchtelingenverdrag verwachten dat de Raad in onderhavig beroep deze beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet.

Verzoeker toont een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag niet aan.

3.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP